

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10976/2025
05.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4745/23 од 07.02.2025. године, у седници одржаној 05.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4745/23 од 07.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4745/23 од 07.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10134/2020 од 24.02.2022. године, која је исправљена решењем истог суда П 10134/2020 од 17.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбијен је предлог за застој и прекид поступка. Ставом трећим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе према поднеску тужиоца од 07.12.2021. године. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете због неисплаћених инвалиднина за период од фебруара 2017. године закључно са децембром 2020. године појединачне месечне износе, ближе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом од означених датума доспелости до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због неисплаћених инвалиднина за период од маја 1999. године закључно са јануаром 2017. године исплати појединачне месечне износе, ближе наведене у том ставу изреке, са законском затезном каматом од означених датума доспелости до

исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара, са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужиоца у делу који се односи на затезну камату на трошкове поступка за период од дана пресуђења до дана наступања услова за извршење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4745/23 од 07.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена исправљена првостепена пресуда у ставу петом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена исправљена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става шестог изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 127.723,18 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против става петог и седмог изреке првостепене пресуде. Ставом петим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини неисплаћене личне инвалиднине тужиоцу. Побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда у делу којим је његов захтев усвојен и у делу којим је његов захтев одбијен, након што су судови утврдили у којем делу је тужиочево потраживање застарело, а у којем није застарело. О праву тужиоца, висини тражене накнаде, припадајућој камати, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили применом материјалног права из члана 172. став 1, 186. и 277. Закона о облигационим односима, налазећи да је лична инвалиднина стечено право тужиоца, а да је надлежни орган тужене самоиницијативно престао да исплаћује тужиоцу ову инвалиднину без доношења решења о престанку овог права и обустави исплата, а како тужена у поступку није доказала да су се стекли услови за укидање овог права тужиоцу услед непостојања законских услова за његово даље остваривање, то постоји њена одговорност за накнаду штете у висини неисплаћене инвалиднине која је тужиоцу нанета незаконитим и неправилним радом органа тужене (члан 172. ЗОО) и која доспева даном њеног настанка (члан 186. ЗОО), у том случају камата тече од дана доспећа сваког појединачног износа на основу члана 277. истог Закона. Побијана одлука је у

складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим правним основом и битно сличним чињеничним стањем, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. став 2 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете на име неисплаћене инвалиднине поднета је 04.03.2020. године и у њој је означена вредност предмета спора од 2.380.000,00 динара. Поднеском од 07.12.2021. године тужба је преиначена тако што је тужилац захтевао исплату износа од 2.815.877,28 динара за цео потраживани период. Вредност предмета спора побијаног усвајајућег дела је 752.820,60 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољене, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**